

Több mint...

(élmények egy bázeli kirándulás margójára)

Több mint utazás ez a nap. Több mint lazítás, több mint együttlét. Talán közösségépítés. Mindenből egy kevés, kellőképpen annyi, hogy a kellemes érzés és az információáradat optimális elegyében az ember valóban kikapcsolódjon.

Utaznak, igen. Jóleső morajlás fut végig a buszon, elsuhanó, lankás tájakra tekint, de az ablakon túli világ csak látszólagosan köti le, mert időnként az egyre élénkülő társalgást és a nevetést bölcs szavakkal tarkítják a szervezők. Akik számukra ezt a kirándulást megvalósították.

Ismételten a kint lebegő tájra tekint, holott gondolatai máshol időznek. A püspökatyá közvetlen, lágy hangon szól. Természetes és érthető, pedig komoly teológiai eszmefuttatást oszt meg velük. A történelem alakulásáról, örökérvényű, megoldhatatlannak tűnő gondokról beszél, a múltban gyökerező, de máig ható, felekezetek közötti párbeszédéről, korábbi hitvitákról, amelyek egyházaikat talán valahol még most is távol tartják egymástól. Vagy mégsem? Szavaiból ugyanis az tükröződik, hogy az elmélet és a gyakorlat más tapasztalatokat mutat. Hiszen az árnyalati különbségek mellett mégis csak egy a Kegyelem, egy az Isten, egy az Ige, és egy az akarat a jóra...

Ilyenként most valahol ők is egyek, mert a maga módján közösséget vállal ez a tarka-barka társaság, országhatárokon innen és túl, idegen nemzet ölen, egymásra találva, az öikuménia jegyében érlelődve.

Olyan ország, olyan városa felé tartanak, amelyet a vallási és nyelvi különbözőség nemhogy szétválasztana, hanem inkább összekovácsol. Az akarat nemzete ez, ahogyan Svájcot a barátnője útikönyve jellemzi.

Bázel, valóban több mint utazás, talán szándék, egy érési folyamat kifejezőeszköze, egy közösség névadójának tisztelete. Egy eszme továbbhordozása. Mert Rotterdami Erasmus, a tudós, a pap és a filozófus legalább olyan sokoldalú és olyan színes egyéniség mint maga a város, amely annak idején befogadta. Az együttműködésnek, az összetartozásnak szentelte mindazt, amit bölcsességével és képességével nyújthatott. Már a székesegyház falára szegezett emléktábla előtt hallgatják, kicsit meg is mosolyogják az örök nyugalomra tért polihisztor furcsa esetét. Ki tekinthette őt igazán magáénak? Hová tartozott ez a több mint ügyes tollforgató, aki korát jóval megelőzve, máris előrelátta azokat a gondokat, amelyeket az akkor szétszakadni kívánó egyházak magukra vállaltak ezzel a döntéssel?

A város lélegzi és éli a modern világ minden bűját-baját-örömét. Múltjában olvas, amikor a székesegyház különböző építészeti korszakaira tekint, amint az altemplom freskómaradványait végigfotózza, ahogyan a kerengőben sétál, vagy a néhai kőfaragók bűbájosan groteszk figuráinak kilétét kutatja, az oszlopfők és a frízek kőbe vésett remekeit csodálja.

A tapintatos és bölcs vezetés továbbra sem marad el mellőlük. Legyen az történelem, építészet, egyházi személyek, szentek, reformátorok, városépítő honpolgárok kiléte, lelki

vezetőik minden tekintetben többet nyújtanak, hiszen számukra is érthető módon tárják fel a város kincseit.

Több mint egyszerű séta és nézelődés a mai nap. A város különböző pontjai, leginkább a templomterek és a templombelsők, sok száz énekelni vágyó fiatal dalától hangosak. A Szent Mártonról elnevezett istenházát lelkes kóristák vették birtokba. Csak az ajtón át kukkanthatnak be rövid időre, aztán máris indulnak tovább...

A tovább, ez esetben rövid séta városi pihenőhelyek nyomán, jelképesen színesre mázolt kutak, élő források, eldugott terecskék, a hosszában szelt, élénk piactér közepette, amely most is villamosok csengettyűjétől, árusok zibongásától hangos. Impozáns és meglepő a városháza mindenén átharsogó vörös színe. Több mint bátorság ez a vörös, több mint életkedv, több mint önbizalom, talán a büszkeség, talán az öröm afölött, hogy lám mennyi mindent, földrengést, tűzvészt, pestist, járványt, eszmét és ideológiát, háborút és békét megélt már ez a város.

A kolduló barátok néhai fészke is erről tanúskodik, több mint templom, a maga nemében talán egyedülálló, hiszen a gótikus árkádok, oszlopok magasra törő boltívei alatt rejtőzik a város múltja.

Szokatlan, de nem egyedülálló jelenség, több mint vendégszeretet, nyitottság ez a javából, amelyet a neogótikus Erzsébet-templom nemcsak a nevében képvisel. Újfent énektől hangos a tér. A lépcsőkön lelkes közönség tolong. Több mint dal ez a találkozás, több mint zene, talán életérzés, talán egy kitárulkozni kívánó város nemes őszintesége, s a Rajnán túli világ, "Kleinbasel" bájos egyszerűsége. Íme még egy templom és kolostor, amely több mint ima, hiszen árva gyermekeket fogad be. Ők azok, akik a Wettstein-tér ódon nyugalmaát gördeszkáikkal, nevetésükkel felverik.

A séta a folyóparton felemelő, több mint áttekintés, több mint panoráma. Látvány ez a javából, mélyről jövő érzés, ugyanakkor kívánság és elhatározás, hogy ide vissza kell térnie valamikor.

Az idő nemcsak a távolságok felett úr. Ez a nap sem tarthat örökké. Nemsokára indulniuk kell. De előtte sétájuk még egyszer visszavezet a történelmi múzeum terére. Kinn a dal, a nyár, bent a múlt, és a templom csendje. A buszra felkapaszkodva még egy pillantást vet a művészeti galéria hívogató plakátjára. Időszaki kiállítás, Renoir-tárlat csalogatja, kicsit odébb, a Leonhard-templom magaslata.

Sebaj, majd legközelebb. Mert lesz legközelebb. Érti.

És hát a nótá valahogy ragadós, mert az utastérben is "száll a dal, vidáman zeng az ének," mintha valóban szép zárandokúton gyalogló vándorok volnának, bottal és nótafával a kézben és a szívekben...

Több mint utazás ez a nap, igen...

- Köszönettel a szervezőknek és minden bázeli kirándulónak -

Schultheis Éva